

Ik zal je iets vertellen over vallen. Daar sta je dan, op het randje van de hoogste berg met je gebalde vuisten strak langs je lichaam te staren naar wat voor je ligt. Duisternis. De hemel is zwart maar zo nu en dan strijkt er een felle wind langs je huid en draai je je hoofd in de richting waarin hij je voert, waarbij plukjes haar opwaaien, haren die al dagen niet zijn gekamd omdat het je niet meer kan schelen hoe je eruitziet. Of wat je voelt. Of wat je hoofd allemaal tegen je zei tijdens iedere stap op weg naar de hoge berg die uitkijkt op een zwart gat dat jou naar binnen zal zuigen en weer naar buiten zal werpen alsof je slechts een pluusje bent. Wat je ook niet kan schelen is wat je die ochtend hebt gezegd tegen je spiegelbeeld, nadat je weer eens was opgestaan met een stijve nek na een rusteloze nacht, veroorzaakt door een reeks onbeantwoorde berichten van die ene persoon die het allerbelangrijkst was, een bonzend hart en pijn in je buik omdat je gisteravond bent vergeten te eten. Alweer. Die peptalks tegen je vermoeide en uitgebluste spiegelbeeld met de lusteloze ogen stellen niets meer voor nu je hier staat, voor deze hoge berg van gevoelens, loze wensen en ideeën, en geknakte dromen die je zelf hebt geschapen. En je sluit je overal voor af terwijl je op het randje van de hoogste berg met je gebalde vuisten strak langs je lichaam staat te staren naar wat voor je ligt. Duisternis. En je laat je vallen.

Ik heb
mijn hele leven
moeten aanhoren
dat ik te veel ben
te veel van alles
uit de mond van mensen die
zelf niets anders kenden
dan een onbeduidend
bestaan.

Het is niet moeilijk
om van mij te houden,
het is moeilijk
om te kijken naar
elk litteken
elke wond
elke traan
en dan
van me te houden.

Soms
is de juiste
beslissing
het lastigst
te nemen
is het pijnlijkst
om het juiste
te doen.

Heb je je weleens
afgevraagd
of jij misschien
ook anderen iets
hebt geleerd
goed en kwaad
hun hart gebroken
hun ziel gekwetst
hen in de kou laten staan?
Nou?

Ik ga een beetje
dood van binnen
als ik denk
aan
al die keren
dat ik mezelf heb
verwaarloosd.

Op een dag
zul jij
samen zijn
met iemand
die weet
dat jij altijd
het vechten waard was
en hij zal jou
nooit laten gaan.

Ik ben niet degene
die gemaakt is
om jou te redden
ik ben niet degene
die gemaakt is
om te genezen
ik ben maar een voorbijganger
op jouw reis
ik ben niet degene
op wie je hebt gewacht.

Bid,

bid dat de kracht
om te vragen om
vergiffenis
hen vindt voordat
de kracht om
te geven
jou vindt.